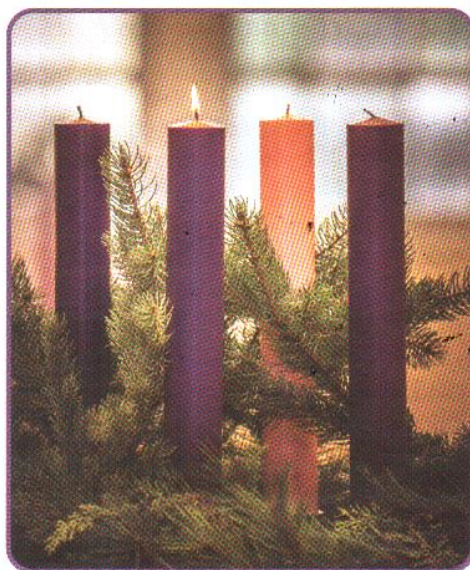

Az igazi fény

A mai vasárnapon elkezdődik az advent, a karácsonyi előkészület ideje. Ezt jelzi a templomokban felállított adventi koszorú, rajta négy gyertyával, amelyek közül az elsőt már meg is gyújtottuk. Bizonyára sok család otthonában is elkészült erre a napra az adventi koszorú, amely több, mint egy szép decemberi dekoráció, hiszen az égő gyertyák fénye közös imára, együttlétre hívja a családtagokat.

Mit üzen nekünk ez az apró fény, ennek a kicsiny gyertyának a fénye? Észre vesszük-e egyáltalán ezt a lángocskát? Az első adventi gyertya meggyújtásával egyidőben az üzletekben és az utcákon milliónyi lámpát gyújtanak. Lehet, hogy egyes helyeken az előző évekhez képest kicsit spórolósabb lesz a fényözön, de azért teljesen nem mondanak le róla, mert a kereskedők jól ismerik a fény vásárlócsalogató hatását. A fényárban, a sok mesterséges fényforrás között nehéz észrevennünk egyetlen szál gyertya természetes fényét. Ebben az időszakban, amikor minden az ajándékvásárlásra buzdít minket, nehéz odafigyelni még nekünk, vallásos embereknek is az advent

lényegére. Pedig ezt kellene tennünk. Az előttünk álló négy hétben fel kellene készülnünk Jézus születésének ünnepére. Vajon elég lesz-e az, hogy hétről hétre eggyel több gyertyát gyújtunk meg? Nem lesz ez kevés a decemberi díszvilágításban? A karácsonyi fények kialszanak majd, az égőket januárban leszerelik. De a világ világossága, Jézus Krisztus mindig ragyogni fog. Ő az igazi fény. Ő az igazi világosság. Ő az egyetlen, aki elhozhatja életünkbe a hit fényét, a remény világosságát és a szeretet ragyogását. Törekedjünk arra, hogy az igazi fény növekedjen bennünk, családjunkban és a világban.

Mi leszel?

Egy gyermek születését örömmel várja a család. Aztán az évek múltával elkezdődik a szülők részéről a tervezgetés, mások részéről a találgatás a gyermek jövőjéről.

„Mi leszel, ha nagy leszel?” – kérdezik a rokonok és a barátok. A gyermek helyett általában a szülő válaszol, hiszen ő már régóta tudja, hogy mivé szeretné nevelni gyermekét. A gyermekeknek ritkán vannak határozott elképzeléseik saját jövőjükéről, de a szülők álmai határtalanok. Sajnos egyesek úgy gondolják, hogy majd gyermekük fogja megvalósítani mindazt, amivel ők kudarcot vallottak, s észre sem veszik, hogy elvárásaikkal mennyire megkeserítik gyermekkorát vagy akár egész életét. Az viszont helyes, ha a szülők segítik gyermeküket tehetsége kibontakoztatásában.

Az adventi időszakban egy gyermek, Jézus születését várjuk. Mi lesz ebből a gyermekből? Mi lesz belőle, ha felnőtt? Ő is ács lesz majd, mint Szent József, aki mellett megtanulhatja a becsületes, szorgalmas munkát? Vagy talán a Galileai-tó mellé költözik és halász lesz? Esetleg szántóvető vagy a nyájra vigyázó pásztor lesz? Talán uralkodó vagy hadvezér? Az evangéliumok nem szólnak semmit arról, hogy Máriának vagy Józsefnek lett volna bármilyen konkrét elképzelése Jézus jövőjét illetően. Mindez nem mulasztás részükről. Valószínűleg annak elfogadásáról van szó, hogy az idő múlásával majd kiderül, milyen szándéka van Istennek a gyermekkel. És ez lesz számára a legjobb. Mert minden ember számára az a legjobb, ha Isten akaratának megfelelően él.

A születés és az élet titka

Uram, Jézus Krisztus! Gyermekként jöttél emberi világunkba. Gyenge, magatehetetlen gyermekként születél meg, miként minden ember.

Gyermekként szükséged volt a szeretetre, a gondoskodásra, a törődésre. Oly módon szeretnék hozzád közeledni, ahogyan az édesanyák gyermekükhöz: szeretettel, gyengédséggel, odafigyeléssel. Csodálattal szemlélem a születés és az élet titkát. Szeretnék rácsodálkozni arra, hogy minden új élet, minden újszülött gyermek az Isten ajándéka. Uram, hiszem, hogy születésed új lehetőségeket, új utat nyit meg számomra. Születésed adjon nekem bátorságot és erőt az újrakezdéshez és a lelki újjászületéshez!

Advent 1. vasárnapja	Hétfő	Kedd	Szerda, Szent András	Csütörtök	Péntek	Szombat	Advent 2. vasárnapja
Iz 2,1-5 Róm 13,11-14 Mt 24,37-44	Iz 4,2-6 Mt 8,5-11	Iz 11,1-10 Lk 10,21-24	Róm 10,9-18 Mt 4,18-22	Iz 26,1-6 Mt 7,21,24-27	Iz 29,17-24 Mt 9,27-31	Iz 30,19-21,23-26 Mt 9,35 – 10,1,6-8	Iz 11,1-10 Róm 15,4-9 Mt 3,1-12

A Baja Belvárosi Egyházközség hírlevele

Advent 1. vasárnapja...

„Testvéreim! Ismeritek az időt. Itt az óra, hogy fölébredjünk az álomból: üdvösségünk közelebb van, mint amikor hívők lettünk. Múlóban az éjszaka, a nappal pedig közel. Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Élünk tisztességesen, mint nappal, ne evés-ivásban és részegeskedésben, ne kicsapongásban és tobzódásban, ne civazkodásban és versengésben. Inkább öltözzetek magatokra Urunkat, Jézus Krisztust, és ne dédelgessétek testeiket, nehogy bűnös kívánságokra gerjedjen.” (Róm 13,11-14)

Kedves Rómaiak!

Saját tapasztalataitokból mindannyian ismeritek azt az érzést, amikor az ember már ébren van, de még nem nyitja ki egészen a szemét; megkísérlí az alvásidőt egy kicsit „meghoszszabbítani”, jöllehet ez már nem igazi alvás, még kevésbé pihenés, és a vonakodással eltöltött minden pillanatot sietéssel kell később megfizetni... Itt csak egy megoldás van: felkelni és nem az ágyban maradni! Még akkor is, ha az nem kifejezetten kellemes, és bizonyos önlegyőzést kíván, mert különben fennáll a veszély, hogy az ember újra elalszik, és elmulasztja a hajnalt...

Ebben a helyzetben az ébresztőóra nem vétkes. Ő megtette a maga szolgálatát pontosan és lelkiismeretesen. Jól lehetett hallani a hangját. Hogy figyelmen kívül hagyták, arról a legkevésbé sem tehet.

Nos, már bizonyára tudjátok is, hogy mit akarok ezzel mondani. Ami a hitet illeti, ugyanígy áll a helyzet: Az ember – bár tudja, hogy mit kellene tennie – még egy kicsit húzni akarja az időt. De itt is csak egy megoldás van, és ezért írtam nektek: „Itt az óra, hogy felkeljünk az álomból.”

„Felkelni” – mondtam, és nem felébredni, mert már régen felébredtetek bennünket, és fel is ébredtünk! Vagy talán mégsem? - kérdezi önmagát és titeket...
a ti Pálotok!

Felújítások helyzete...

- a Szent János kápolnánál megtörtént a harangszerkezet mechanikus és elektronikus felújítása, a kápolna kis fatornyában ismét működik a harang.

- a Rókus kápolna tornyát festik. Felkerült az elülső orralap is a helyére.

Szt. Erzsébet napi körlevélből...

Kedves Testvérek!

Huszonnégy év – ez kevesebb, mint egy emberöltő. Mindössze ennyi adattott az egyik legismertebb magyar szentnek, a szolgálatkész fiatalok, az édesanyák és az özvegyek példaképének, Árpád-házi Szent Erzsébetnek. A tevékeny szeretet földi megtestesítője mégis teljes életet élt. Abban a rövid időben, ami itt a Földön adatott neki, volt vidám gyermek, szerelmes feleség, szerető édesanya, gyászoló özvegy, de mindenekelőtt az elesetteken segítő ember. Olyan, aki meggyőződésből és teljes odaadással tette a jót. Életszentsége kortársai számára teljesen nyilvánvaló volt, ezért is volt lehetséges, hogy alig három évvel a halála után már a szentek között tisztelték.

Szent Erzsébet élete maga volt a tanúságtétel. Tanúságtétel Krisztus mellett, tanúságtétel a szeretet határtalansága mellett. Vagyonát teljes egészében a szegények, rászorulóknak támogatására fordította. Csodái, legendái évszázadok óta adnak világszerte iránymutatást kereszténységéből és emberségéből mindenkinek. Életének megrendítő mozzanata, hogy egyszer a templomban, Szűz Mária előtt levette fejéről a koronát és arccal a földre borult, mert úgy érezte, nem lehet díszesebb korona a fején, mint égi Édesanyjának. Ebből az apró cselekedetből is láthatjuk, hogy szolgálata nem pusztán öncélú segítés volt, hanem Isten Országának tettekben megnyilvánuló hirdetése.

Ez az a lelkület, amelyet igyekszünk megvalósítani Egyházunk karitatív tevékenységei során is. Ne feledjük, hogy Krisztus követőinek a rászorulókat segítő szolgálata már a kezdeti időkben kivívta a pogányok csodálatát is, és figyelmüket a keresztény közösségre irányította. Kétezer éves történelmünk során az Egyház tagjai minden történelmi korban törekedtek szeretettel segíteni a rászorulókon, így téve tanúságot arról, hogy Krisztushoz tartoznak.

A Katolikus Karitászmunkatársai, önkéntesei azon dolgoznak, hogy a Szent Erzsébet életében megnyilvánuló

tevékeny szeretet ma is része legyen Egyházunk mindennapjainak. Az ő példája nyomán a Katolikus Karitászmunkatársai is magáénak vallja Ferenc pápa gondolatát, amelyet idén október 19-én a Világélelmzési Fórum résztvevőire címzett: „magát az embert kell a figyelem középpontjába állítani, teljes valóságában és minden valós szükségletével együtt, főként a nélkülözőkre gondolva”. Február óta a nélkülözők új csoportjával találkozunk. Hazánk igyekszik minden olyan eszközzel segíteni, ami a leginkább rászorulóknak és a béke érdekében áll. A Katolikus Karitászmunkatársai a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia szándéka szerint folyamatosan jelen vannak a magyar-ukrán határnál, segélyszállítmányokat juttatnak el Kárpátjára és a háborús övezetekbe is. Komplex segítséget adnak a hazánkban letelepedni vágyóknak: gyorssegély mellett albérleti támogatással, jogi ügyekben vagy munkahely- és iskolakeresésben nyújtott tanácsadással, ám a legfontosabb, hogy személyes jelenléttel, emberiséggel, krisztusi szeretettel fordulnak a rászorulókhöz.

Nem is kell azonban hazánkban kívülré néznünk, hogy nehéz helyzetben lévőket találjunk. Itthon is szembesülünk az energia és az élelmiszerek drasztikus áremelkedésével, tapasztaljuk hétköznapijainkban is, hogy számos családnak, közösségnek, iskolának vagy vállalkozásnak jelentenek súlyos nehézséget a megemelkedett költségek. Szent Erzsébet példáját követve arra buzdítunk mindenkit, hogy az előttünk álló nehéz időkben legyünk hasznos eszközök Isten kezében, vegyük észre a környezetünkben segítségre szorulókat és lehetőségeink szerint vegyünk részt a krisztusi cselekvő szeretet gyakorlásában. Ferenc pápa erre buzdított szeptember 27-én, Páli Szent Vince szavaival ajánlva követői figyelmébe a közösségi médiában írt bejegyzésében: „Kérjük az Egyház és a magunk számára a kegyelmet, hogy meglássuk az éhezőt, szomjazót, idegen, ruhától és méltóságától megfosztott, beteg, rabságban lévő emberben az Úr Jézust”.

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia